

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. C.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, čj. KUKHK-24642/DS/2016/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2018, čj. 30 A 125/2016-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je provozovatelem vozidla, které dne 17. 2. 2015 překročilo v obci Dvůr Králové nad Labem, Lipnice, nejvyšší dovolenou rychlost (50 km/h) alespoň o 11 km/h. Vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity naměřena rychlost jízdy 64 km/h, při zvážení možné odchylky tedy minimálně 61 km/h. Řidič vozidla tak spáchal přestupek porušením § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Městský úřad Dvůr Králové nad Labem vyzval žalobce, aby mu sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku a aby zaplatil částku 1000 Kč podle § 125h zákona o provozu na pozemních komunikacích. Městský úřad by poté věc odložil.

[2] Žalobce městskému úřadu zaslal plnou moc udělenou společností Fleet Control, s. r. o. (dále také „žalobcova zástupkyně“), která za žalobce učinila vyjádření, že vozidlo v době spáchání přestupku užíval a řídil pan L. Y.. Městský úřad se pokoušel vést řízení s osobou řidiče. Pan L. Y. se však nenacházel na adrese, kterou žalobcova zástupkyně úřadu sdělila, a v dostupných

evidencích nebyla jiná adresa nalezena. Městský úřad poté zjistil, že L. Y. v roce 2011 neúspěšně žádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany a poté obdržel správní vyhoštění. Podle informací ministerstva vnitra se L. Y. v době spáchání přestupku nepohyboval na území České republiky. Městský úřad tedy považoval sdělení žalobcovy zástupkyně za účelové, a protože nebyla zjištěna totožnost řidiče, odložil oznámení o přestupku ve věci konkrétní osoby řidiče. Nato zahájil řízení s provozovatelem vozidla (s žalobcem) a shledal ho vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání. Namítal, že byl zkrácen na svých právech, neboť nebylo nařízeno ústní jednání, správní orgán měl věc projednat jako přestupek řidiče a správní delikt provozovatele vozidla byl již promlčen. Žalovaný však odvolání zamítl.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítal v ní, že městský úřad neučinil potřebné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Jestliže totiž úřad nebyl schopen zjistit řidičovu totožnost a místo jeho pobytu na základě informací, které žalobce poskytl, měl jej vyzvat k odstranění vad podání. Žalobcová zástupkyně by se telefonicky spojila s řidičem a pomohla by úřadu zjistit řidičovu adresu. Žalobce byl krom toho připraven při jednání dokázat, že se pan Y. na uvedené adrese zdržoval. Rovněž uvedl, že za správní delikt neodpovídá, protože uzavřel nájemní smlouvu se svou zástupkyní, která měla (pod hrozbou vysoké smluvní pokuty) dohlížet na to, aby podnájemce vozidla dodržoval právní předpisy. Žalobce byl tedy v dobré víře, že jeho zástupkyně zabrání podnájemci v porušování předpisů při využívání žalobcova vozidla.

[4] Žalobce dále tvrdil, že městský úřad ho měl seznámit s podklady, z nichž vyvodil, že pan Y. je jako řidič označován žalobcovou zástupkyní ve více řízeních o přestupku, a proto je takové jednání účelové. V jeho věci mělo být nařízeno ústní jednání. Žalovaný se podle něj dostatečně nevypořádal s otázkou, zda věc bylo vůbec možné projednat a zda odpovědnost za správní delikt nezanikla. Žalobce se dále nemohl seznámit se stanoviskem ministerstva dopravy, z něhož městský úřad zjistil obsah a význam pojmu *automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*, ani s dalšími dokumenty. Navíc žalobce nesouhlasil se závěry, které z nich městský úřad vyvodil. Žalobce namítal i to, že jméno úřední osoby, která bude jeho věc řešit, mu bylo sděleno až v napadeném rozhodnutí. Nemohl tedy vznést námitku podjatosti. Krajský soud tyto žalobcovy námitky neshledal důvodnými a žalobu zamítl.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, zejména s námitkou, že nebyly splněny podmínky pro projednání správního deliktu, protože úřad měl věc řešit jako přestupek řidiče. Dále namítá, že se nemohl seznámit s podklady pro rozhodnutí. Skutečnost, že rychlost jízdy stěžovatelova vozidla byla měřena automatem, vyplynula až při dokazování v řízení před krajským soudem ze stanoviska ministerstva. Podle stěžovatele bylo ověřovacím listem, založeným ve správním spisu, prokázáno to, jakým automatem bylo měřeno, nikoliv to, co je to automat. Stěžovatel tedy nemohl ve správním řízení polemizovat s tím, že rychloměr je automat.

[6] Stěžovatel byl dále zkrácen na svých právech tím, že mu nebylo sděleno, která úřední osoba bude v jeho věci rozhodovat. Nelze souhlasit s tím, že tato vada neměla vliv na zákonnost. Soud podle stěžovatele není oprávněn tuto otázku posuzovat, protože tím ochuzuje stěžovatele o čtyřstupňovou ochranu proti podjatosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS se nejprve zabýval námitkou, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami a že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost. Je pravda, že rozhodnutí žalovaného není z nejobsáhlejších. Jeho délka i podrobnost však

pokračování

odpovídá délce a abstraktnosti odvolacích námitek, které stěžovatel shrnul do tří kratičkových odstavců. Žalovaný tak zvolil sice úsporný způsob odůvodnění svého rozhodnutí, nikoliv ale nepřekoumatelný. Stěžovateli se totiž dostalo (v podobě odpovídající jeho námitkám a poměrně jasným skutkovým okolnostem) dostatečné odpovědi na jeho odvolací námitky. Není pravda, že krajský soud nahradil odůvodnění žalovaného, pouze velmi precizně rozvinul důvody rozhodnutí žalovaného, a reagoval tak na košatější žalobní námitky.

[9] Kasační námitka, která míří na nepřekoumatelnost rozhodnutí žalovaného, není ani nijak zvlášť konkrétní. NSS proto především odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu, který stěžovateli poskytl detailní vysvětlení procesního postupu žalovaného i jeho hmotněprávního řešení věci. Přesto však NSS níže připomíná zásadní závěry krajského soudu ve vztahu k této námitce.

[10] Správní orgány se snažily zjistit, kdo řídil vozidlo v době spáchání přestupku. Ukázalo se však, že osoba, na niž stěžovatel ukázal, vozidlo řídit nemohla, a nebylo možné říci, kdo vozidlo řídil. Správní orgány ve svých rozhodnutích vysvětlily, proč věc nelze projednat jako přestupek řidiče a proč je nutné ji posuzovat jako správní delikt provozovatele vozidla. Krajský soud navíc správně poukázal na to, že stěžovatel netvrdil žádný zákonný důvod, pro který by za správní delikt neodpovídal. Naopak skutečnost, že je pan L. Y. nekontaktní a legálně se v České republice v době spáchání přestupku nevyskytoval, zjistily správní orgány jednoznačně. NSS navíc souhlasí s tím, že námitka, podle níž vozidlo řídila tato nekontaktní osoba, je účelová.

[11] Dále správní orgány správně dospěly k závěru, že se správní delikt provozovatele vozidla promlčuje až po uplynutí čtyř let po spáchání přestupku a tehdy, pokud správní orgán do dvou let ode dne, kdy se dozví, že byl spáchán správní delikt, nezahájí správní řízení (srov. § 125e odst. 3 a 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2017). Z rozhodnutí žalovaného je tedy patrné, proč nebyl promlčen správní delikt, za nějž stěžovatel odpovídá.

[12] Jak již také krajský soud konstatoval, žalovaný na straně 4 svého rozhodnutí srozumitelně odůvodnil, proč nebylo zapotřebí nařizovat ústní jednání. Krajský soud správně podotkl, že se správní orgány řídily zákonnými ustanoveními a judikaturou, podle níž nemusí být vždy nařízeno ústní jednání, pokud to není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění účastnických práv (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2016, čj. 2 As 33/2016-53). Stěžovatel byl seznámen s termínem dokazování mimo ústní jednání a mohl se jej zúčastnit. Mohl se také seznámit s podklady pro rozhodnutí nahlédnutím do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[13] NSS nesouhlasí ani s tím, že správní orgány pochybily, neboť neprovedly důkaz přečtením stanoviska ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013 (z něhož plynula definice a charakteristika automatizovaného rychloměru) a ani stanovisko nevložíly do správního spisu. Stanovisko ministerstva nepředstavovalo nijak významný podklad pro rozhodnutí o správním deliktu ani nepřineslo žádná důležitá skutková zjištění, bez nichž by správní orgány nemohly rozhodnout o tom, že je stěžovatel odpovědný za správní delikt provozovatele vozidla, které jelo nedovolenou rychlostí. Nepanovaly žádné pochybnosti o způsobu a správnosti měření rychlosti vozidla; stěžovatel žádnou takovou námitku v průběhu řízení nevznesl. Jak již uvedl krajský soud, z jiných podkladů ve správním spisu vyplynulo, že vozidlu byla změřena automatizovaným rychloměrem nedovolená rychlost jízdy v obci. Krajský soud navíc pro úplnost doplnil dokazování o přečtení tohoto stanoviska, a stěžovatel se tak k němu mohl vyjádřit.

[14] Této možnosti však stěžovatel nevyužil a ani nyní nenamítá, v čem spočívala chyba měření rychlosti a jak tato chyba mohla souviset s definicí automatizovaného rychloměru. Namítá pouze to, že nemohl ze spisu zjistit přesnou definici automatizovaného rychloměru a tomu přizpůsobit své námitky. Vůbec neříká, jak by se informace o definici automatizovaného rychloměru mohla promítnout do hodnocení skutkového stavu a jaký vliv by to mělo na jeho odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla. Stěžovatel tak nemohl být nijak zkrácen na svých právech. Tato námitka proto opět působí účelově a v souvislosti s ostatními námitkami se jeví jako jedna z obstrukčních praktik stěžovatelova zástupce.

[15] NSS nakonec posoudil i námitku, že stěžovateli nebylo podle § 15 odst. 4 správního řádu na žádost sděleno jméno úřední osoby, která bude rozhodovat v jeho věci. NSS souhlasí s krajským soudem, že postup správního orgánu by byl správný tehdy, kdyby jméno úřední osoby stěžovateli sdělil. Přestože byl postup správního orgánu zatížen tímto pochybením, nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí o správním deliktu. Stěžovatelův zástupce totiž (stejně jako v dalších věcech řešených před NSS: například v rozsudku ze dne 17. 10. 2019, čj. 4 As 264/2019-34) neuvedl žádné konkrétní důvody, kvůli kterým by úřední osoba byla v jeho věci podjatá. Skutečnost, že tato osoba již vícekrát řešila věci, v nichž účastníky zastupovala tatáž zástupkyně, nezakládá důvod podjatosti. Na věci nic nemění ani stěžovatelova domněnka, že byl připraven o několik stupňů ochrany před podjatostí. Právo na spravedlivý proces totiž neobsahuje záruky takové ochrany před drobnými procesními pochybeními, která nemají vliv na zákonnost rozhodnutí. V podrobnostech NSS odkazuje na odstavce 77 až 93 odůvodnění rozsudku krajského soudu, který tuto námitku důkladně vypořádává a s jehož odůvodněním se NSS ztotožňuje.

[16] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[17] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu